

Podstawowe reguły dotyczące przypisów

1. Przypisy umieszczamy u dołu strony. Oddzielamy krótszą lub dłuższą kreską od tekstu.
2. Każdy przypis zachowuje formę zdania, dlatego zaczyna się dużą literą i kończy kropką.
3. Jeśli w przypisie występuje kilka odniesień bibliograficznych, wtedy oddziela się poszczególne informacje średnikiem (;), np: P. Kras, *System inkwizycyjny w średniowiecznej Europie*, Lublin 2006², s. 161-165; J. Szydłowska, *Literatura pogranicza wobec wyzwań współczesnego literaturoznawstwa*, „Studia Ełckie”, 10(2010), s. 21-25.
4. W przypisach i bibliografii nie podajemy: dr, hab., prof., ks., kard., SJ, OMI itd.
5. Jeśli w przytaczanym dziele z jakichś przyczyn pominięto rok wydania, pisze się: b.r.w.; miejsce – b.m.w.; wszystkie te dane – b.r.m.w.
6. Jeżeli jakieś dzieło danego autora było już wcześniej cytowane w obrębie artykułu, za drugim razem podajemy skrócony zapis bibliograficzny, tzn. 1) inicjał(y) imienia i nazwisko autora, 2) skrót tytułu i 3) przywoływaną stronę (-ny). Np. w przypadku pozycji: P. Kras, *System inkwizycyjny w średniowiecznej Europie*, Lublin 2006², s. 161-165 możemy zapisać skrótowo: P. Kras, *System inkwizycyjny...*, s. 163.
7. „Tamże” odnosi się wyłącznie do przypisu poprzedniego, pod warunkiem, że cytowano w nim tylko jedno dzieło. Jeśli w przypisie poprzednim cytowano kilka prac, wtedy w przypisie następnym nie możemy użyć „Tamże”, tylko inicjał i nazwisko autora, skrót tytułu i numer strony.
8. „Tenże” odnosi się wyłącznie do autora przypisu poprzedniego. Nie można go używać w przypisach złożonych.
9. W przypisach złożonych należy wymieniać przywołane opracowania w kolejności dat wydania, poczynając od najstarszych.
10. Gdy w przypisie złożonym powołujemy się na źródła i na literaturę, zrobić to należy w następującej kolejności: źródła archiwalne, źródła rękopiśmienne, źródła drukowane, opracowania.
11. W przypisie należy wskazać dokładnie miejsce, z którego pochodzi przywołana informacja. W zależności od jej położenia, można to zrobić na kilka sposobów, identycznie w odniesieniu do źródeł rękopiśmiennych, jak i publikacji: a) **s.** (lub **k.**), liczba arabska, kropka (np. s. 11.) – wskazuje jedną stronę, b) **s.**, liczba arabska, **n.**, kropka (np. s. 273n.) – oznacza stronę wskazaną i następną, c) numery strony początkowej i końcowej, gdy chodzi o dłuższe fragmenty (np. s. 77-82.).

Technika sporządzania przypisów

Archiwalia

AAN, MWRiOP, Wykaz szkół zawodowych 1918-1939, sygn. 222, k. 7.

CAW Akta DOK I, Zarządzenia i korespondencja w sprawach wyszkolenia personalnego 1929-1939, sygn. I.371.1.478, k. 22-27.

Uwaga!

1. Przytaczając archiwalia, na pierwszym miejscu podajemy znak danego archiwum (jest to zazwyczaj skrót od nazwy archiwum), później znak zespołu, z którego korzystamy, nazwę i numer sygnatury (teczki) oraz kartę. Jeśli dwu ostatnich danych brak, pisze się: „bez sygn. i pag.”
2. Należy pamiętać, aby wszystkie skróty były wcześniej rozpisane i zamieszczone w wykazie skrótów.

Artykuły naukowe

W. G., „*Miecz i pastorał*”, czyli rzecz o największej zagadce polskiego średniowiecza, „*Martyria*”, 2002, nr 5, s. 14-15.

J. Szydłowska, *Literatura pogranicza wobec wyzwań współczesnego literaturoznawstwa*, „*Studia Łłckie*”, 10(2010), s. 21-25.

S. Weryński, *Organizacja ruchu ludowego*, „*Rozporządzenia Urzędowe*”, 12(1934), z. 4, s. 11n.

Praca w dziele zbiorowym

Z. Bajka, *Rynek mediów w Polsce*, w: *Dziennikarstwo i świat mediów*, red. Z. Bauer, E. Chudziński, Universitas, Kraków 2008⁴, s. 185-187.

Prasa

M. Zaremba, *BoLech*, „*Polityka*”, 2008, nr 21, s. 9-10.

Uwaga! Wyjątek można zrobić dla dzienników (data dzienna zamiast numeru)

Dokument opublikowany w wydawnictwie źródłowym

Kodeks dyplomatyczny katedry krakowskiej św. Wacława, wyd. F. Piekosiński, cz. II, Kraków 1883, nr 284.

Dzieło samoistne lub: Wydawnictwo zwarte

P. Kras, *System inkwizycyjny w średniowiecznej Europie*, Lublin 2006, s. 161-165.

Encyklopedie, słowniki, leksykony

L. Grzebień, *Łukomski Stanisław Andrzej*, w: *Słownik Polskich Teologów Katolickich*, red. J. Bako, t. 6, Warszawa 1983, s. 385.

W. Guzewicz, *Miłki*, w: *Encyklopedia Katolicka*, red. S. Wilk i in., t. 12, Lublin 2008, kol. 1080.

R. K., *Gierłoż*, w: *Mazury. Słownik stronniczy, ilustrowany*, red. W. Mierzwa, Dąbrówno-Warszawa 2008, s. 47-49.

Internet

Ł. Godzwoń, *Kościół o ideologii gender i rodzinie*, www.kosciol.pl/article, dostęp: 16.02.2009.

Frona, *Osiągnięcia cywilizacyjne według FLNZ: rozwody, dzieci pozamałżeńskie i wolne związki*, www.piotrskarga.pl/ps, dostęp: 04.07.2009.

Praca nieopublikowana drukiem

J. Lavabunga, *Geneza wagarów w Polsce*, Olsztyn–Warszawa 2012 [mps BUWM], s. 12.

Przedmowa

R. Kołodziejczyk, *Przedmowa*, w: J. Kazimierski, *Dzieje Zakładów Żyrardowskich w latach 1829-1885*, Ciechanów 1985, s. 8.

Recenzja

J. Mrozek (Rec.), W. Guzewicz, *Duchowieństwo diecezji łomżyńskiej w II Rzeczypospolitej*, Lublin 2003, „*Studia Łuckie*” 2008, nr 1, s. 486-487.

Wstęp do wydawnictwa źródłowego

J. Szujski, *Wstęp*, w: *Najstarsze księgi i rachunki miasta Krakowa 1300-1400*, wyd. F. Piekosiński, J. Szujski, „*Monumenta Medii Aevi Historica*”, t. 4, Kraków 1878, s. 26.

F. Ramotowska, *Wstęp*, w: *Proces R. Traugutta i członków Rządu Narodowego*, red. E. Halicz, t. 1, Warszawa 1960, s. XVI.

Wywiad

Wywiad z Jerzym Giedrojciem (wywiad przepr. B. Kulik), Paryż, dn. 17.02.1992.
Jacek Karnowski, *Dobro i zło* (rozm. przepr. B. Pietkiewicz), „*Polityka*”, 2004, nr 3, s. 11-12.